

THEODOR POPESCU

**SECRETELE
UNCHIULUI
MATTHEW**

Un destin neașteptat

Cuprins

Capitolul 1	Masa de sâmbătă	9
Capitolul 2	Nostalgie de primăvară	23
Capitolul 3	Unchiul Matthew	39
Capitolul 4	Ai draci?!	53
Capitolul 5	O vizită la Nașa Joyce	71
Capitolul 6	Ziua de Crăciun	79
Capitolul 7	La mare	95
Capitolul 8	Familia Larei	119
Capitolul 9	Băieți, avem de lucru!	131
Capitolul 10	Întoarcerea acasă	137
Capitolul 11	Nu pune mâna pe el!	155
Capitolul 12	O poză pe Facebook	167
Capitolul 13	Primii doi ani	177
Capitolul 14	O vacanță interesantă	185
Capitolul 15	O viață lungă și minunată	209
Despre autor		219

Capitolul 1

Masa de sâmbătă

Soarele blând al dimineții pătrundea în camera mea, prin jaluzele portocalii, și o inunda într-o culoare... ați ghicit... portocalie. Jungla de oțel și-a pus în mișcare roțile încă de la ora 5 a dimineții, iar oamenii se îndreptau, cu privirea în jos, spre locul unde trebuiau să ajungă cât mai repede.

Stau la bloc... și poate vă întrebați dacă nu cumva locuiesc înghesuit prin vreo garsonieră de pe la marginea orașului, alături de tovarăși... ei bine... NU... am ditamai camera, în ditamai apartamentul de peste o sută de metri pătrați. Noroc cu tata că nu s-a luat după gura mamei să nu bage biletul la Lotto. A câștigat puțin peste 300.000 de dolari. Cât a costat apartamentul? Jumătate din sumă, apoi, cu cealaltă jumătate, după ce am insistat foarte mult, am deschis și o afacere, asta, pentru că nu voiam ca acest vis să se termine vreodată. Astfel, pentru că tata m-a ascultat și a investit unde i-am zis, acum are și o mașină 4x4 (pe care și-o dorea enorm de mult pe vremea când nu ne puteam permite chiar orice) și, cel mai important, are un mijloc prin care generează bani pentru a

plăti pentru toate acestea (vei afla mult mai multe despre afacere puțin mai târziu).

De când avem apartamentul acesta minunat, în fiecare sâmbătă avem o masă mare în familie, cum îmi place mie, înconjurat de rude... sau cum nu-i place mamei.

Și când nu dețineam apartamentul aveam acest obicei, de a-i invita pe toți ai familiei la un grătar, la casa noastră de la țară, doar că rata vizitelor era mult mai scăzută.

Mă dau jos din pat, mă întind după telefon și mă uit să văd ce mesaje mi-au mai dat bunii mei prieteni... aveam o notificare și un mesaj... trebuia să actualizez un joc și să reîncarc telefonul în următoarele două zile... teribil. Mă simțeam extraordinar să văd atât de multe mesaje de la persoanele cărora le păsa cu adevărat de mine.

Deschid ușa camerei și traversez sufrageria: o masă mare din stejar vechi stătea în centrul camerei și împodobeau locul, acoperită fiind cu bunătățile mamei, realizate cu multă dragoste și cu și mai mulți de „uf... n-ar mai sta la ei acasă odată“.

Mama: o ființă deosebită, cu simțul umorului, cu care mă înțelegeam cel mai bine și mă înțeleg în continuare, care mereu mă ajută cu sfaturi și îmi admira colecțiile și tot ceea ce făceam și fac în continuare... care mereu îmi cerea părerea când avea să se ducă la vreun eveniment special și nu știa cu ce să se îmbrace, iar, din pat, cu un ochi la ea și unul la televizor, eu îi spuneam:

„Cred că rochia asta superbă, de culoare roșie, cu toate că ai pantofiorii roșii, ar merge cu cei negri și cu acel colier și cerceii aceia frumoși...“, la care mama:

„Tot cam așa mă gândeam și eu... hai că ai gusturi bune... ca maică-ta“.

După ce intru în bucătărie, deschid ușa frigiderului, sucul proaspăt de portocale mă aștepta, exact ca în fiecare dimineață.

Cum închid ușa, apare o persoană cunoscută, privindu-mă insistent:

— Frate, mă ajuți și pe mine să trec la nivelul următor?

— Hai, mă, lasă-mă cu jocul tău, i-am răspuns cu o față plictisită și cu ochii închiși pe jumătate de somn.

— Îi spun lui tata, James, că iar îi bei din suc, zise el, urmărindu-mi expresia feței, dorind să vadă dacă se schimbă câtuși de puțin.

Tata: un om deosebit în adevăratul sens al cuvântului, un familist convins care pune familia pe primul loc, în orice moment, oriunde s-ar afla, el se preocupă de grijile familiei. Dusul la școală, umplerea frigiderului, cumpăraturile rechizitelor și multe altele, dar, mai presus de toate, făcutul banilor, fiindcă, fără de aceștia, cele amintite anterior nu erau posibile.

Tocmai de asta nu înțelegeam de ce a ezitat atât de mult în a-mi da cea de-a doua jumătate din premiu, pentru a o investi. Poate că, în mintea lui, era o investiție prea riscantă...

Stresat de faptul că ființa dulce și gingașă din fața mea a crescut și a descoperit arta șantajului, am fost nevoit să-i îndeplinesc dorința.

Timpul a trecut așa de repede încât deja se făcuse puțin peste ora prânzului. Invitații trebuiau să sosească din moment în moment.

Primii sosiți au fost bunica Heather și bunicul Anthony, părinții tatălui. Desigur că bunicul, în speranța de a fi scutit de așteptarea celorlalți și de a se așeza la masă cât mai repede, a început să ne povestească despre traficul mare pe care a trebuit să-l suporte, cu toate că a plecat foarte de dimineață, special pentru a-l evita, numai ca să ajungă la timp, dar, ați ghicit, din nou, bunicii mei scumpi și dragi stăteau la un bloc distanță.

Bunicul Anthony: un mare inginer, care nu prea a muncit la viața lui să se omoare, de aceea arăta acum, la bătrânețe, atât de bine, părul lui nefiind în totalitate alb de la griji, spre deosebire de cel al altor bătrâni. Cu el am cele mai frumoase amintiri. El era singurul care mă convingea să dorm la orele prânzului. Își amintea absolut toate întâmplările cu mine și toate pățaniile mele de când eram mic și le povestește cu orice ocazie rudelor sau noilor prieteni.

Bunica Heather: mă iubea și încă mă iubește nespun de mult, o femeie care a muncit foarte mult la viața ei și care îmi făcea orice poftă când eram copil. Îmi amintesc cu drag când m-a dus la un magazin să-mi aleg o jucărie. Mi-am ales un câțel din pluș pe care îl am și în ziua de astăzi. I-am dat numele BullDog... și îl am încă din perioada când mergeam la grădiniță; apar cu el în brațe într-o mulțime de fotografii.

Imediat după ce bunicuții mei s-au instalat la masă, urma ca pe ușă să intre o adevărată doamnă de societate, nașa Joyce, sora cea mică a bunicii Heather. Nașa, rujată și parfumată din cap până în picioare, purta un palton lung, făcut din Dumnezeu știe câte familii de nevăstuici, cum îi place bunicului Anthony să spună. Alături de ea se

afla și nașul Brian, „cocoșat” de pungile cu daruri. Era momentul meu preferat la faza cu venitul rudelor, asta, desigur, după faptul că prezența și glumele lor mă ajută să scriu această carte de succes, care mă va îmbogăți în anii care vor veni. Pam! Pam!

Nașa Joyce: femeie mai darnică nu cred că există în toată lumea. Este și de o bunătate extraordinară. Îi iubește și îi iartă pe toți, indiferent de cât o supără. Este o doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Mai mereu o vezi gătită cu haine alese și cu niște minunății de mărgele la gât.

Nașul Brian: un bărbat înalt, vesel și mai mereu cu zâmbetul pe față, de un respect extraordinar și de o finețe nemaivăzută și, la fel ca și bunicul și unchiul, cu bancurile de calitate la el, indiferent de momentul zilei.

— Hai, nepoate, exclamă nașul Brian, hai să mă ajuti cu pungile astea, că nu mai pot!

— La copiii ăștia, nu poți, interveni nașa imediat, da' să stai la ferma aia a ta, toată ziua, poți, continuă ea iritată.

E adevărat, nașul deținea o fermă măricică în nordul orașului, găzduind trei sute de taurăși argentinieni, de carne. Unii se duc la psiholog, alții iau nu mai știu ce pastile pentru a se calma, ei bine, nașul meu se mulțumea cu liniștea fermei.

Puțin mai târziu, sosesc și mătușa, unchiu' și verișoara.

Mătușa Carrie: o doamnă dichisită, de oraș, care îl purta veșnic pe „ceva simbolic, așa” cu ea. Țin minte că atunci când eram mai mic și venea la ziua mea de naștere, îmi dădea un plic simbolic sau câte o felicitare atent scrisă, tot simbolică, și mă cam supăram, pentru că masa pe care o pregăteau părinții mei nu prea era simbolică, era

Respectiv, chiar bogată, dar acum îmi amintesc cu drag și de câte ori am ocazia, râd cu unchiu', atrăgându-i atenția: „Ia... fii atent... să vezi că vine faza cu «simbolicul»”.

Unchiul Frank: un bărbat de statură medie, cu niște ochelari șic, cu puțină barbă și cu sarcasmul și glumele bune întodeauna la el; de l-ai fi văzut, instant ți-l imaginașeful de succes la biroul situat la ultimul etaj al unei clădiri uriașe, cu mâna dreaptă, pe mouse, și în mâna stângă ținând un trabuc cubanez, de calitate superioară, proaspăt aprins, pe care îl ducea cu nonșalanță la gură.

Verișoara Amy: ei bine, verișoara Amy este o fată foarte deșteaptă, o combinație perfectă între unchiul și mătușa; un episod care și acum îmi stârnește rânjelul: era seara târziu, iar ei toți stăteau pe o canapea și vorbeau ce vorbeau, după care unchiu' începu să povestească din copilăria lui. Peste ceva timp, Amy, care stătea lângă unchiul Frank, ne fixează pe mine și pe mătușa mea, care ne aflam în fața ei, încleștează pumnul ridicând degetul mic și cel opozabil, în același timp, și începe a clătina din ele arătând că e băut (el nu era băut, dar momentul în sine a fost foarte amuzant). Atât de amuzant, că mătușa a început să râdă de nu se mai putea opri.

Vai, vai, mătușa Carrie, un așa personaj: altă doamnă de societate, îmbrăcată într-o rochie scurtă, mulată, totuși nu prea scurtă și nici prea mulată, nu care cumva să-i trezească gânduri unchiului, cu un lanț de perle la gât și o coafură de milioane, ținându-l pe unchiu' Frank strâns de mână, pentru a ne demonstra iubirea eternă ce-i unea.

Ce să mai... unchiul și mătușa îmi plăceau la nebunie. Și ei erau săraci, la rândul lor, ca noi, mult mai săraci, dar mătușa s-a ofticit și și-a schimbat destinul.

Odată ce s-a întâlnit cu unchiu' Frank la firma la care lucrează și în prezent, s-au îndrăgostit pe loc. Ea era secretara ambițioasă, iar unchiul Frank aproviziona, cu mica lui măsuță pe rotile, personalul firmei cu gogoși și cafea, cu toate că era un tip foarte școlit, având mult mai multe cunoștințe decât majoritatea celor ce lucrau la firma respectivă, ideologiile afacerilor avându-le la degetul mic.

Au muncit mult și împreună au ajuns să conducă una dintre cele mai mari firme din țară. Muncă, muncă, dar au avut și un plan prin care l-au dat jos pe șeful cel mare, pentru că, fără plan și bazându-se doar pe ideea de promovare... nu mai reușeau ei să ajungă unde se află astăzi și să primească toți banii pe care îi au.

Corporatiști pe placul meu: costumul aferent, mașina de lux și casa cu piscină erau printre numeroasele lucruri de valoare deținute. Ce mă enerva era că deveniseră cam zgârciți, cel puțin mătușa, care, în fiecare sâmbătă, venea cu o sticlă de vin bun și cu câte un nimic simbolic, continuând obiceiul: fie o scrisorică în care ne spunea cât de recunoscătoare este ea că ne întâlnim iarăși, toți, fericiți și sănătoși la masă, fie era vreo carte sau vreun obiect de-al verișoarei de mult timp uitat prin dulapuri, iar cu un simplu scuturat de praf și pus într-o pungă, găsită și aceea pe nu mai știu ce raft, obiectul pierdut în negura timpului era tocmai bun de dăruit lui Jake.

Dar acum urmează „la pièce de résistance”.

Unchiul Matthew!

Un domn prezentabil, cu onorabila vârstă de nouăzeci și opt de ani, cu barba îngrijită și albă, acoperind un maxilar uriaș cu un rânjel ce dezvăluia niște dinți albi

ca laptele, toți ai lui. Ridurile arătau și ele, la rândul lor, greutatea prin care a trecut, dar ochii, de un albastru pur încă, sugerau vioiciunea unchiului.

Bine, bine... unchi, unchi... dar, de fapt, el era un verișor al soției fratelui bunicului... parcă... Dacă mă gândesc mai bine, nu avea nicio treabă cu familia asta, dar, neavând-o pe a lui, ne-a fost mereu alături și ne-a ajutat cu cât de mult a putut el.

Am uitat să specific faptul că deținea un ditamai conacul ce se continua cu o vie întinsă pe douăzeci de hectare din care era produs unul dintre cele mai savuroase vinuri și, spre deosebire de mătușa, era foarte darnic.

Odată asezați toți la masă, am început cu glumele bune și cu caterinca specifică familiei.

Bunicu', unchiu' și cu nașu', de vreun an și jumătate, s-au pus de comun acord să-l trateze pe unchiu' Matthew, în glumă, ca pe un bătrân ce nu-și putea tăia singur mâncarea din farfurie, nu auzea sau nu vedea bine. Vreau să vă reamintesc, cu toate că unchiul Matthew avea nouăzeci și opt de ani, era un bărbat sănătos tun și poate chiar mai activ decât corporatistu' de unchiu' Frank, care era cel mai tânăr din trio-ul glumeților.

Vă dați seama că, la început, a fost vizibil deranjat, dar, cu timpul, a învățat să guste glumele și, astfel, a intrat și el în joc.

— Matthew! Dă-mi și mie sarea, te rog, începu bunicu' Anthony, cu o voce tare, ca pentru cineva care nu aude aproape deloc.

— Ce?! răspunse glumeț unchiu' Matthew, cu o voce mult mai bătrânească decât a lui.

— Sarea, sarea! Aia din ochii tăi! De lângă mâna ta dreaptă.

— A... da...

Desigur că unchiu' Matthew își întinse brațele lungi și îi oferî mușdeiul.

Unchiul Frank imediat a intervenit afectat, dând un pumn mesei și luând cuvântul:

— Vai, Matthew! Am uitat! Mai ții tu minte vara trecută când ai venit pe la noi?

— Da, răspunse el curios.

— Eh... până să vii, a mai venit o doamnă care dorea să te vadă și nu te-a găsit...

— Interesant, spuse el, încercând să caute în memorie cine oare putea să fie respectiva doamnă.

— Da... să știi tu... de la atâta așteptat s-a plictisit să-raca și a început să dea cu coasa prin curte.

După doar trei secunde de liniște mormântală (v-ați prins?... „mormântală“, „doamna cu coasa“... nu? bine...) întreaga atmosferă s-a umplut de hohote de râs.

— Ha! ha! ha! ce amuzant! Au sunat anii '50, își vor glumele înapoi.

— Tu ar trebui să știi cel mai bine, he, he, interveni nașul Brian, mândru de el că și-a făcut gluma pe ziua respectivă, fiind în pană de glume de ceva vreme.

Unchiu' Matthew se întinde după o bucată de pâine și scoate un oftat lung urmat de un „vai, nu mai pot, sunt atât de obosit“ – fiind, evident, o glumă de a lui ce avea rolul de a pune în valoare vârsta înaintată.

Ce mă amuza cu adevărat era că mătușa Carrie chiar credea că unchiu' mai avea puțin până când să dea colțul.